

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce P.L.**, nar. ..., bytem ..., *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2015, č. j. DSH/11403/15,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2015, č. j. DSH/11403/15 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým mu bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „*prvostupňový správní orgán či prvoinstanční orgán*“) ze dne 23. 7. 2015, č. j. MMP/167502/15 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), podle kterého se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“) a byla mu uložena podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu za využití § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč

tak, že z popisu skutku ve výroku rozhodnutí byly vypuštěna slova „a současně nerespektoval svislou dopravní značku B 28 (zákaz zastavení) v daném úseku, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu“. Současně byla napadeným rozhodnutím snížena uložená pokuta na 1.500 Kč. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

Žalobce předně namítá, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že takový postup krátil žalobce na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (§ 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (§ 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015-35, ve kterém krajský soud konstatoval, že *„Pokud tedy přestupkový zákon stanovuje správním orgánům v prvním stupni jednoznačnou povinnost konat ve věcech přestupků ústní jednání (srov. § 74 odst. 1 věta první), je nutné s ohledem na srovnatelný charakter správních deliktů a přestupků, jejich začlenění pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy a skutečnost, že zařazení určitého konání či opomenutí do kategorie přestupků nebo správních deliktů závisí jen na trestní politice státu, dovést stejnou povinnost u pro řízení o správních deliktech.“* K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se vyjadřoval i Krajský soud v Hradci Králové např. v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014-35, kde potvrdil názor žalobce ohledně nutnosti nařízení ústního jednání. Především se ale žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30. Rozsudek NSS je na věc zcela přílehlavý, neboť NSS zde jednoznačně vyjádřil povinnost správních orgánů konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce shledává takové pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. Žalobce přitom sám žádal nařízení ústního jednání, a to již ve svém vyjádření ze dne 5. 1. 2015. Správní orgán ústní jednání nenařídil, ale na žádost žalobce předvolal ke svědecké výpovědi (provedené mimo ústní jednání) strážníka zasahující hlídky Městské policie Plzeň a technika Š., který dne 30. 4. 2014 doprovázel strážníka Z. Techniku Š. se nepodařilo doručit předvolání ke svědecké výpovědi. Správní orgán se s tímto spokojil a nepokoušel se nadále techniku Š. doručit předvolání. Důvodem měla být dostačující výpověď strážníka. Žalobci připadá postup správního orgánu jako účelový. Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že řidiče vozidla potkaly nenadálé zdravotní komplikace, a proto musel vozidlo ihned zastavit a ponechat na daném místě. Strážník Z. vypověděl, že nemá dojem, že by řidič vozidla trpěl zdravotními problémy. Tato výpověď

byla pro správní orgán výhodná, proto již nepředvolal technika Š. Je možné, že by technik Š. vypověděl totéž, co strážník Z.; je ale zapotřebí připustit i situaci, že by technik vypovídal zcela opačně, než strážník Z. Správní orgán si ale „pojistil“ tuto situaci tím, že technika Š. opětovně nepředvolal. Pokud ale v rámci řízení již jednou seznal, že je jeho výpověď nezbytná, měl na jeho účasti u správního orgánu trvat. Správní orgán měl nařídít ústní jednání, kde by byly provedeny svědecké výpovědi obou svědků, neboť byl povinen zjišťovat skutkový stav i přes to, že se jednalo o řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, nikoliv o přestupku, ačkoliv žalovaný tvrdí opak. Dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, provozovatel vozidla za správní delikt odpovídá, pouze pokud jednání vykazuje znaky přestupku. Pokud by ale druhý svědek uvedl, že řidič vozidla skutečně nevypadal zcela zdrav, správní orgán by musel připustit možnost, že se nejednalo o přestupkové jednání, neboť řidič jednal za okolnosti, která protiprávnost jeho jednání vylučovala. V takovém případě by nebyla naplněna podmínka dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona a provozovatel vozidla by tak nemohl být odpovědný za správní delikt. Žalobce si je vědom toho, že nelze s jistotou tvrdit, jaká by byla výpověď technika Š. Žalobce však má za to, že nelze opomíjet též důkazy, směřující ke zjištění skutkového stavu, aniž by žalobce či správní orgán dokázal predikovat, jaká zjištění budou z navržených důkazů učiněna. Žalobce tedy vyjadřuje přesvědčení, že měl právo na to, aby správní orgán, alespoň v základní, běžné míře, zjistil skutkový průběh a skutkové okolnosti, což bylo možné učinit pouze prostřednictvím svědeckých výpovědí obou svědků. Dle názoru žalobce nelze akceptovat přístup správních orgánů, které vnímají řízení o správním deliktu provozovatele vozidla tak, že není potřeba nic dokazovat. Dle názoru žalobce není řízení o správním deliktu provozovatele vozidla řízení, kde „není potřeba nic dokazovat“, ale je řízením, ve kterém se dokazuje vše, vyjma zavinění.

Žalobce dále namítá, že správní orgán nijak neprokázal, že by stání řidiče vozidla bylo zakázaným zastavením či stáním. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být použit jako důkaz. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009: *„Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“* Pokud bylo vozidlo žalobce zaparkováno v ulici Chelčického mimo pozemní komunikaci (dle pasportu komunikace), nejednalo se o přestupek proti silničnímu zákonu, ale proti zákonu o přestupcích, jehož spáchání nenaplnuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Bylo tedy zásadní prokázat, zda se skutečně jednalo o nedovolené stání či zastavení.

Žalobce závěrem namítá, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Správní řád ani silniční zákon totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona. Správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona], avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. K tomu srov. Metodika k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydaná

Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5: Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení „In dubio mitius“.

III. Vyjádření žalovaného

Ohledně námitky nekonání ústního jednání si žalovaný dovoluje odkázat na odůvodnění svého rozhodnutí. V právě projednávané věci bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání, přičemž žalobce byl o termínu dokazování s předstihem vyrozuměn, bylo mu sděleno, jaké důkazy budou prováděny, a mohl se tohoto dokazování účastnit, navrhopvat důkazy a uplatňovat skutková i právní tvrzení. Této možnosti nevyužil, což jde k jeho tíži. Co se rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 139/2015 - 30 týče, z tohoto nevyplývá povinnost konat ústní jednání o správním deliktu, nýbrž povinnost umožnit účastníkovi, aby byl dokazování přítomen, přičemž dokazování může být realizováno i mimo ústní jednání. V uvedeném rozsudku je mj. uvedeno: „Podle § 51 odst. 2 správního řádu má správní orgán provádět důkazy za přítomnosti účastníků řízení, a to buď při ústním jednání, o jehož konání musejí být účastníci řízení s dostatečným předstihem uvědoměni (§ 49 odst. 1), nebo mimo ústní jednání, přičemž v takovém případě musí o provádění důkazů účastníky řízení včas vyrozumět, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (srov. VEDRAL. J. Správní řád - komentář, Praha: BOVA POLYGON, 2. aktualizované vydání, 2012, s. 520).“ To odpovídá i judikatuře Krajského soudu v Plzni (např. rozsudky č. j. 57 A 41/2014, 57 A 42/2014-38 a 57 A 51/2014-34 ze dne 20. 7. 2015.) V každém případě však nekonání ústního jednání v daném případě nemohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť zásada bezprostřednosti a ústnosti byla dodržena. Ostatně o případném ústním jednání podle § 49 správního řádu správní orgán účastníka pouze uvědomuje, nepředvolává jej jako v případě řízení o přestupku dle zákona o přestupcích. Mezi prováděním důkazů mimo ústní jednání tak jak jej realizoval správní orgán I. stupně a regulérním ústním jednáním podle správního řádu tak není podstatného rozdílu, tudíž nekonáním ústního jednání v daném případě nemohlo dojít k reálné újmě na právech účastníka řízení. K námitce odvolatele, že správní orgán I. stupně pochybil, když vyslechl pouze strážníka městské policie a od výsledku technika, kterého se nepodařilo zkontaktovat, upustil, zdejší správní orgán uvedl, že, je na správním orgánu, aby zvážil, jaké důkazy provede a jaké nikoliv. Limitem je zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dospěje-li správní orgán k závěru, že provedení nějakého důkazu, který původně zamýšlel provést je s ohledem na dosavadní výsledky dokazování již nadbytečné, pak jej provádět nemusí a od dalšího dokazování může upustit, je-li skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností i bez jeho provedení. Svůj postup však musí vždy odůvodnit. To učinil správní orgán I. stupně (2. odst. na str. 6 jeho rozhodnutí), jakož i žalovaný (str. 7 až 8 žalovaného rozhodnutí). Na tuto argumentaci si pro stručnost dovoluje žalovaný plně odkázat. V tomto rozhodnutí mj. žalovaný uvedl, že ve fázi řízení o správním deliktu provozovatele již provozovatel nemůže argumentovat okolnostmi vzniklými výhradně na straně řidiče za situace, kdy řidiče v době, kdy tak učinit mohl, neoznačil. Nadto se jeví takováto argumentace jako zcela zjevně účelová. Dle mínění žalovaného tedy dokonce ani provádění výsledku strážníka nebylo v tomto ohledu nezbytné, natož pak provedení výsledku technika. Ostatně důvodem pro zrušení prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo neprovedení výsledku svědků, nýbrž

nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Krom toho je třeba uvést, že s osobou, která si žádá o sejmutí TPZOV jedná strážník, zatímco technik provádí technické úkony spočívající v sejmutí TPZOV a s osobou nejedná. Nelze tedy předpokládat, že by mohl cokoliv relevantního k věci uvést.

Ohledně námitky spočívající v nedostatečném prokázání skutečnosti, že vozidlo v daném místě neoprávněně stálo, žalovaný konstatuje, že toto je prokázáno především pořízenou fotodokumentací, na níž je bez jakýchkoliv pochybností zachyceno vozidlo VW vč. registrační značky, které se nachází cca z jedné poloviny své šířky na chodníku a v protisměru. Zabývat se důkazní hodnotou úředního záznamu je proto zcela bezpředmětné, krom toho strážník Zdvihač k věci vyslechnut byl a skutek popsal shodně jako v úředním záznamu. Důvodnou dle mínění žalovaného zjevně není ani námitka, že jednání nevykazuje znaky přestupku podle zákona o provozu na pozemních komunikacích, nýbrž se jedná o zábor veřejného prostranství. Chodník je součástí pozemní komunikace, jednání proto evidentně vykazuje znaky přestupku dle zákona o provozu na pozemních komunikacích, nikoliv zákonu o přestupcích. Krom toho vozidlo stálo z části i na vozovce pozemní komunikace.

K námitce promlčení správního deliktu žalovaný uvedl, že podle jeho mínění neobstojí ani argumentace žalobce, že znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. Úprava zániku odpovědnosti za přestupek dle § 20 odst. 1 není znakem přestupku. Znakem přestupku jsou formální znaky (subjekt, subjektivní stránka, objekt, objektivní stránka) a materiální znak přestupku. Uplynutím prekluzivní lhůty vykazuje přestupkové jednání i nadále všechny znaky přestupku, nelze jej však již projednat jako přestupek. Projednatelnost přestupku tedy není znakem přestupku ve smyslu § 125f odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích. V právě posuzovaném případě byl skutek před zánikem odpovědnosti odložen dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a následně ještě před uplynutím 1 roku od spáchání skutku bylo zahájeno řízení o správním deliktu. Projednatelnost správního deliktu se řídí ustanoveními vztahujícími se ke správním deliktům, nikoliv ustanoveními vztahujícími se k přestupku. Metodika Ministerstva dopravy není pro správní orgán v tomto směru závazná, ostatně žalobkyní popisovaná argumentace je v ní bez bližšího odůvodnění popsána jako možný doporučený výklad. Takovýto výklad by však odporoval i účelu úpravy správních deliktů dle § 125f odst. 1 uvedeného zákona, neboť zahájení tohoto řízení má předcházet buď řízení o přestupku následně zastavené, nebo prověřování přestupku následně končící jeho odložením, což by při aplikaci jednoleté prekluzivní lhůty i na projednání správního deliktu ztěžovalo, někdy i znemožňovalo z časového hlediska správní delikt vůbec projednat. Žalovaný proto uzavírá, že na zánik odpovědnosti za přestupek bylo třeba i před zmíněnou novelou zákona o provozu na pozemních komunikacích vždy aplikovat § 125d odst. 3 tohoto zákona.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s. ř. s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadený

výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

A.

Námítky týkající se nekonání ústního jednání a neprovedení výslechu navrženého svědka.

Podle § 49 odst. 1 správního řádu *ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.*

Podle § 51 odst. 2 správního řádu *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.*

Podle § 18 odst. 1 správního řádu *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.*

Problematikou dokazování ve spojení s dodržением zásady ústnosti a bezprostřednosti v oblasti správního trestání se zabýval Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 3.4.2012, č.j. 7 As 57/2010-82, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 2633/2012, kde rozšířený senát Nejvyššího správního soudu mimo jiné uvedl, že „české mediální právo se svým obsahem hmotným, institucionálním, kompetenčním i procesním nijak zvlášť nevymyká z obecné úpravy správního řízení a správního trestání. Není proto důvodu, aby v řízení o správních deliktech z této oblasti regulace platila jiná pravidla, než která tato řízení obvykle provází. Rozšířený senát proto považuje za zcela zásadní, aby Rada v takovém řízení, které svým charakterem spadá i pod článek 6 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod ve smyslu ‚trestního obvinění‘, respektovala zásadu ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Tyto principy totiž zajišťují, aby ten orgán, který rozhoduje o vině a sankci za správní delikt, byl autenticky přítomen a bezprostředně ovlivněn před ním provedenými důkazy, které zhodnotí a posléze z nich vyvodí správná a úplná skutková zjištění, podřadí je pod příslušnou právní kvalifikaci a konečně rozhodne o případné sankci. Dokazování tedy musí být primárně prováděno při ústním jednání, o jehož konání bude účastník sankčního řízení předem vyrozuměn ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, aby mohl případně využít svého práva být přítomen a měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit. Pouze výjimečně, za zákonem stanovených podmínek, lze dokazování připustit i mimo rámec ústního jednání, pak ale musí být o provedení takového důkazu vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu. Právo účastníka být přítomen provedení důkazu však zůstává i nadále zachováno, a to v návaznosti na § 51 odst. 2 správního řádu.“.

Na citované rozhodnutí navázal Nejvyšší správní soud kupř. v rozsudcích ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46, a ze dne 7.1.2016, č.j. 9 As 139/2015-30, kdy dospěl k závěru, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správním deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků.

Na prvoinstančním orgánu tedy bylo, aby ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu vyhodnotil, je-li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné.

Správní delikt v dané věci spočíval v tom, že žalobce jako provozovatel vozidla nezajistil, aby s jeho vozidlem dne 30. 4. 2014 nebylo neoprávněně zastaveno a stáno v Plzni, na vozovce pozemní komunikace v ulici Chelčického, a to v protisměru, a zároveň zčásti na chodníku. Jednalo se tedy o zcela jednoduchý případ. Prvoinstanční orgán měl k dispozici oznámení o podezření z přestupku od Městské policie Plzeň, úřední záznam zakročujících policistů, fotodokumentaci z místa přestupku zachycující vozidlo RZ:.... Obsah správního spisu byl dále tvořen zejména kartou vozidla RZ: ... (dříve vozidla RZ: ...), přehledem registračních značek a provozovatelů vozidla, výzvou ze dne 13. 5. 2014 adresovanou žalobci jakožto provozovateli vozidla k uhrazení určené částky, event. ke sdělení totožnosti řidiče vozidla, předvoláním žalobce k podání vysvětlení a jeho sdělením učiněným dne 1. 7. 2015, v němž uvedl, že *„podezřelý se rozhodl výpověď odeprít, neboť jejím provedením, nebo i samou jeho účastí před příslušným orgánem, mohl být on sám, nebo osoba jemu blízká vystavena riziku stíhání pro spáchání přestupku“* a záznamem o odložení věci ze dne 21. 10. 2014. Po odložení věci prvoinstanční orgán písemností ze dne 5. 12. 2014 oznámil žalobci zahájení řízení o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a současně mu oznámil, že dne 29. 12. 2014 od 8:00 hod. bude mimo ústní jednání provedeno dokazování v oznámení specifikovanými listinami a že je právem účastníka řízení zúčastnit se provádění důkazů. Dne 29. 12. 2014 bylo v žalobcově nepřítomnosti provedeno dokazování mimo ústní jednání, o čemž byl prvoinstančním orgánem sepsán protokol. Usnesením ze dne 31. 12. 2014 prvoinstanční orgán ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu vyrozuměl žalobce o možnosti vyjádřit se ve stanovené lhůtě k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce prostřednictvím svého zástupce vyjádřil tak, že *„obviněný byl nucen neprodleně zastavit, neboť se mu udělalo velmi nevolno. Obával se omdlení, neboť si je vědom svého nízkého tlaku. Zastavil tedy na nejbližším místě, kde bylo krátkodobé stání možné a nikoho tím neohrožoval. Trváme tedy na nařízení ústního jednání, kde by obviněný mohl sdělit více k tomu, proč vozidlo řídil právě tímto způsobem. Dále žádáme, aby byli ke svědecké výpovědi předvoláni strážníci hlídky Městské policie.“* Následně bylo prvoinstančním orgánem vydáno rozhodnutí ze dne 12. 2. 2015 č. j. MMP/029577/15. V odvolání žalobce zopakoval své námitky vůči nekonání ústního jednání a neprovedení výsledku svědků. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 27. 4. 2015 č. j. DSH/2712/15 rozhodnutí prvoinstančního orgánu zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v tom, že se prvoinstanční orgán nevypořádal s žalobcovým návrhem na provedení výsledku svědků. Prvoinstanční orgán oznámil žalobci písemností ze dne 28. 5. 2015 pokračování v řízení o správním deliktu podle § 125f odst. 1 a současně mu oznámil, že dne 16. 6. 2015 bude mimo ústní jednání provedeno dokazování v oznámení specifikovanými listinami a výsledky svědků a že je právem účastníka řízení zúčastnit se provádění důkazů. Následně prvoinstanční orgán předvolal k výsledku strážníka

Městské policie Plzeň R.Z. a technika D.Š. Posledně jmenovanému svědkovi se předvolání opakovaně nepodařilo doručit. Dne 29. 6. 2015 bylo v žalobcově nepřítomnosti provedeno dokazování mimo ústní jednání, o čemž byl prvoinstančním orgánem sepsán protokol. Usnesením ze dne 29. 6. 2015 prvoinstanční orgán ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu vyrozuměl žalobce o možnosti vyjádřit se ve stanovené lhůtě k podkladům pro vydání rozhodnutí. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že v řízení o správním deliktu bylo možno rozhodnout na základě listinných podkladů (důkazů) obsažených ve správním spisu, proto se výslech svědka Z. její soudu jako nadbytečný za výše popsané důkazní situace. Ostatně i obsah jeho výpovědi tento závěr soudu jednoznačně potvrzuje, když přesně navazuje na skutkový stav zjištěný provedenými listinnými důkazy (zároveň však soud současně zdůrazňuje, že provádění většího množství důkazu, než je nezbytně třeba ke zjištění skutkového stavu, samozřejmě nemůže založit vadu řízení). Prvoinstančním orgánem byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování. Žalobce měl přitom v řízení dostatek prostoru k uplatnění svých práv. Prvoinstanční orgán tak nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nebylo nezbytné ústní jednání nařizovat. Žalobce nebyl zkrácen ani na právu účastnit se osobně dokazování a vyjádřit se k prováděným důkazům, neboť o záměru prvoinstančního orgánu provést důkazy mimo ústní jednání byl včas vyrozuměn (a současně byl o provedení dokazování řádným způsobem pořízen protokol). Žalobce se však k provedení důkazů mimo ústní jednání nedostavil a svého práva osobní přítomnosti při provádění důkazů se tak o své vůli vzdal.

Pokud jde o žalobcem odkazovaný (a soudem též shora zmíněný) rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.1.2016, č.j. 9 As 139/2015-30, soud konstatuje, že není správné žalobcovo tvrzení, že „NSS zde jednoznačně vyjádřil povinnost správních orgánů konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla“. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku připomněl svoji relevantní judikaturu stran dokazování v oblasti správního trestání, mimo jiné i zdejším soudem výše citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, a v bodě 29 a 30 odůvodnění uvedl, že „podle § 51 odst. 2 správního řádu má správní orgán provádět důkazy za přítomnosti účastníků řízení, a to buď při ústním jednání, o jehož konání musejí být účastníci řízení s dostatečným předstihem uvědomeni (§ 49 odst. 1), nebo mimo ústní jednání, přičemž v takovém případě musí o provádění důkazů účastníky řízení včas vyrozumět, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (srov. VEDRAL. J. Správní řád – komentář, Praha: BOVA POLYGON, 2. aktualizované vydání, 2012, s. 520). Správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání, nicméně k takovému postupu, jak je výše uvedeno, stanovuje určité podmínky. Především by měli být účastníci řízení o záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). Podle § 53 odst. 6 správního řádu se důkaz listinou za přítomnosti účastníků provede tak, že se listina přečte nebo se sdělí její obsah.“.

Jak již bylo uvedeno shora, v daném případě prvoinstanční orgán zcela dostál požadavkům zákona na upuštění od ústního jednání a provedení dokazování mimo ústní jednání; žalobcem vytýkaných pochybení se tak nedopustil.

Na této skutečnosti nic nemění žalobcem předkládaná a na tento případ, s ohledem na shora uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neaplikovatelná rozhodnutí krajských soudů.

Nedůvodnými shledal soud i námitky týkající se neprovedení žalobcem navrženého výslechu svědka D.Š.

Podle § 52 správního řádu *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*

Z citovaného ustanovení vyplývá, že není povinností správního orgánu provést všechny účastníkem navržené důkazy, avšak pouze tehdy, pokud provedení těchto důkazů nebude potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud však některé z navržených důkazů neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Povinnost vypořádat se s důkazními návrhy účastníků řízení lze dovodit například z § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění rozhodnutí krom jiného uvede informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Prvoinstanční orgán se s žalobcovým sdělením „*Dále žádáme, aby byli ke svědecké výpovědi předvoláni strážníci hlídky Městské policie.*“ vypořádal následovně: „*Svědecká výpověď technika D.Š. provedena nebyla, neboť jmenovanému písemnost (předvolání ke svědecké výpovědi) nepodařilo doručit ani na jedné z adres, jež byly správnímu orgánu známy, přičemž bylo na MP Plzeň zjištěno a ověřeno, že D.Š. u MP již více jak rok nepracuje a nemají na něj, kromě adresy trvalého pobytu a adresy pro doručování, kterou jim sdělil, jiný kontakt. Správní orgán tedy od provedení jeho výpovědi zcela upustil, neboť ji v této fázi řízení považuje již za nadbytečnou s poukazem na svědeckou výpověď strážníka Zdvihala a na dosud provedené dokazování. Správní orgán zastává názor, že tímto úkonem by docházelo pouze k neúměrnému protahování řízení, které již není na místě, když skutečný stav věci byl úplně a přesně zjištěn bez jakýchkoli pochybností.*“

Soud se se závěry prvoinstančního orgánu ztotožňuje.

Je třeba mít na paměti, že odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla je konstruována jako objektivní. Byly-li, tak jako je tomu v souzené věci, splněny podmínky pro projednání správního deliktu, mohl se žalobce zbavit odpovědnosti za správní delikt pouze prokázáním jednoho ze dvou liberačních důvodů podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, tj. prokázáním, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.9.2016, č.j. 6 As 239/2015-31). Svědecká výpověď zaměstnance

městské policie by tudíž byla v rámci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla zcela nadbytečná, neboť taková výpověď by nemohla jakkoli přispět k objasnění věci správního deliktu. Prvoinstanční orgán tedy správně nepřistoupil k provedení výslechu svědka Š. a své důvody k takovému postupu rovněž řádně ozřejmil v odůvodnění svého rozhodnutí.

Nelze přisvědčit ani žalobcově argumentaci, že svědkova výpověď byla nezbytná, neboť ten mohl tvrdit, že jednal za okolností vylučujících protiprávnost, čímž by řidičovo jednání nevykazovalo znaky přestupku a v návaznosti na to by žalobce nemohl být postižen za správní delikt provozovatele vozidla.

Je skutečností, že znakem skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla je jednání řidiče vykazující znaky přestupku. Není však správný žalobcův názor, že pokud by řidič jednal za okolností vylučujících protiprávnost, nevykazovalo by jeho jednání znaky přestupku. Žalobce zaměňuje okolnosti vylučující protiprávnost s naplněním skutkové podstaty (znaků) přestupkového jednání. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vyazuje znaky přestupku. Prokazování, zda jednání řidiče bylo rozporné se zákonem, v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla by bylo v rozporu se subsidiaritou odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2016, č.j. 8 As 156/2016-35).

B.

Námitky týkající se neprokázání zakázaného stání

Námitka žalobce, že správní orgán nijak neprokázal, že „by stání řidiče vozidla bylo zakázaným zastavením či stáním, tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být použit jako důkaz“ není důvodná. Žalobce odhlíží od toho, že oznámení o přestupku nebylo jediným podkladem, o který správní orgán opřel svůj závěr, že stíhané jednání bylo prokázáno, protože na věc není aplikovatelné žalobcem odkazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009. Byly zde především listiny (pořízená fotodokumentace) a svědecká výpověď zasahujícího policisty, ze kterých lze jednoznačně dovodit, že řidič vozidla stál v protisměru, a to zčásti na chodníku.

C.

Námitka promlčení správního deliktu.

Při prekluzi (promlčení) správního deliktu zaniká v důsledku uplynutí zákonem stanovené doby odpovědnost pachatele správního deliktu. Otázku prekluze (promlčení) správního deliktu je nutno zásadně posuzovat podle právní úpravy platné a účinné ke dni spáchání správního deliktu. V daném případě je takovým dnem 30. 4. 2014 a právní úprava

týkající se zániku odpovědnosti za správní delikty postihované podle zákona o silničním provozu byla tato:

Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.*

Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d.*

Zákon o silničním provozu tedy obsahoval úpravu zániku odpovědnosti za správní delikty právnických osob a podnikajících fyzických osob postihované dle tohoto zákona. Ve vztahu k nepodnikajícím fyzickým osobám hovoří zákon o silničním provozu o zániku odpovědnosti pouze za správní delikty dle § 125d zákona o silničním provozu, kteréžto ustanovení ovšem v rozhodném znění obsahovalo úpravu správních deliktů právnických osob a výhradně fyzických osob podnikajících. Subsidiárně užívaný správní řád otázky zániku odpovědnosti za správní delikty neřeší vůbec.

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

Subjektem správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu může být právnická osoba i osoba fyzická. Dopustí-li se právnická osoba správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, zaniká její odpovědnost za tento delikt ve smyslu § 125e odst. 3 téhož zákona tehdy, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. O zániku odpovědnosti fyzické osoby za stejný správní delikt zákon o silničním provozu mlčí. Otázka zániku odpovědnosti fyzické osoby za předmětný správní delikt je v zákoně o silničním provozu řešena teprve s účinností od 7.11.2014 (zákon č. 230/2014 Sb.).

Ohledně neexistence normy, která by upravovala lhůtu pro zásah veřejné moci do právní sféry fyzických a právnických osob, lze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 19.2.2009, č.j. 1 Afs 15/2009-105. Nejvyšší správní soud v odůvodnění předmětného rozsudku uvedl: „S ohledem na neexistenci normy, která by upravovala lhůtu k vyměření celního dluhu, lze prima facie vskutku dospět k témuž závěru, k němuž dospěl krajský soud, totiž že v době dovozu zboží na přelomu let 1997 a 1998 právo vyměřit dluh na clu nebylo podmíněno žádnou lhůtou, a proto plynutím jakkoliv dlouhé doby nezanikalo. Takovýto výklad je však s ohledem na elementární principy právního státu zcela nepřijatelný. Jak uvádí ústavní judikatura, „[p]odstatou ochrany vlastnického práva v oblasti stanovení a vybírání daní a poplatků není pouze formální podřazení určité daně konkrétnímu ustanovení zákona, nýbrž tato ochrana se v materiálním právním státě [...] musí vztahovat také na případy aplikace a interpretace určitého zákonného ustanovení, jež stanoví daňovou

nebo poplatkovou povinnost“ (náleze ze dne 1.6.2005 sp. zn. IV. ÚS 29/05, Sb. ÚS sv. 37, č. 113, s. 463, na s. 469). *Conditio sine qua non* výkonu státní moci v podmínkách demokratického právního státu je podřízení státní moci obecným pravidlům právního řádu. Proto ani při vyměření celního dluhu nemohou jednat státní orgány bez omezení, přičemž právě stanovení doby, během níž lze celní dluh vyměřit, je významným limitem jinak neomezené státní moci (srov. k tomu též závěry generálního advokáta W. van Gervena cit. v bodě [25] níže). Promlčení stejně jako prekluze patří k těm nejobecnějším kategoriím právního řádu. Představují jeden z klíčových právních následků marného uplynutí času v právu, přičemž absence jeho legislativního zakotvení může mít významné ústavněprávní konsekvence. Zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 7.5.2008, č.j. 1 As 35/2008-51, [p]rávní řád bude potud plnit svou společenskou funkci, pokud bude srozumitelný, přehledný, ale též bezrozporný. To platí o to více pro tak obecné instituty, jako je nutná obrana, které lze bez nadsázky označit za historické, a které lidé vnímají a používají odjakživa zcela přirozeně na ochranu svých práv, aniž by si vůbec uvědomovali jejich přesné vymezení v právu občanském, správním nebo trestním, natož aby rozlišovali jejich odvětvové „odlišnosti“ [část III/c c)]. Tyto teze lze jistě vztáhnout též na jiné obecné instituty práva, jako je promlčení nebo prekluze. Ke stejnému pojetí práva, které je prozařováno pojívem obecných principů právních, které dávají právnímu řádu jeho vnitřní uspořádanost a racionalitu, se nedávno výslovně přihlásil též rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 16.10.2008, č.j. 9 Afs 58/2007-96 (věc Čechofracht, a. s.), publ. pod č. 1754/2009 Sb. NSS. Jednotlivé odvětvové odlišnosti promlčení nebo prekluze nemohou vést proto k závěru, že celní právo bude ve srovnání s jinými odvětvími právního řádu zcela unikátním odvětvím, v němž jako v jediném bude zásah veřejné moci do subjektivní sféry jednotlivce časově zcela neomezen. Smyslem prekluze stejně jako promlčení je jednak přispívat k právní jistotě účastníků právních vztahů, jednak stimulovat věřitele (ať již jím je subjekt soukromého práva nebo veřejná moc) k včasnému uplatnění jeho práv (srov. k tomu v občanskoprávní rovině výklad M. Knappové, P. Tégl a K. Eliáše in: Eliáš, K. Občanský zákoník. Velký akademický komentář Praha: Linde 2008, s. 408 násl.). V případě nároků veřejné moci nadto prekluze, případně promlčení, snižuje možnost svévolných zásahů do právní sféry fyzických a právnických osob. [...] Nejen české právo proto vychází z pozice, že zásahy veřejné moci do soukromé sféry jsou v zásadě vždy limitovány během času. Pokud zákon směřuje k opaku a vytváří zvláštní skupinu majetkových pohledávek státu, jejichž uplatnění nepodléhá žádné časové limitaci, ohrožuje právní jistotu a oprávněná očekávání adresátů právních norem (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Pro ilustraci lze ukázat na právní úpravu běhu času a promlčení (event. prekluze) majetkových nároků v jiných právních odvětvích. Obecná promlčecí doba v občanskoprávní sféře je tři roky – tedy jen v této době může věřitel prostřednictvím soudu jako orgánu veřejné moci úspěšně uplatnit svou majetkovou pohledávku proti vůli dlužníka (§ 101 obč. zák.). Judikatura Nejvyššího soudu dnes podmiňuje v podstatě všechny občanskoprávní majetkové nároky promlčením (srov. např. rozsudek velkého senátu NS sp. zn. 31 Cdo 3161/2008 ze dne 12.11.2008, www.nsoud.cz, který dovozuje, že „[j]e-li obsahem nároku na náhradu nemajetkové újmy požadavek na zaplacení peněžní částky, pak princip právní jistoty vylučuje, aby plynutí času nebyly přiznány žádné právní účinky“). Podobné úvahy platí v právu veřejném. Podle daňového řádu nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat (§ 47 odst. 1). Stěžovatel velmi případně činí paralelu též ve

vztahu k jiným zásahům státní moci do sféry jednotlivce, jako je např. trestní represe, jejíž uplatnění je zásadně rovněž časově omezené. Trestnost činu zaniká uplynutím promlčecí doby, jež činí dvacet let, jde-li o trestný čin, za který trestní zákon ve zvláštní části mj. dovoluje uložení výjimečného trestu, dvanáct let, činí-li horní hranice trestní sazby odnětí svobody nejméně deset let, pět let, činí-li horní hranice trestní sazby odnětí svobody nejméně tři léta, a tři léta u ostatních trestných činů (§ 67 odst. 1 zákona č. 140/1961, trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů). Výklad, podle něhož v době do roku 2002 nebyly celní orgány v úspěšném uplatnění celního dluhu omezeny jakoukoliv lhůtou, by tak zcela absurdně stavěl celní dluh do stejné roviny, jako jsou trestné činy taxativně uvedené v § 67a tr. zák., tedy vedle jednání naplňujících např. skutkovou podstatu válečného zločinu nebo zločinu proti lidskosti podle předpisů mezinárodního práva. V těchto zvláštních případech se však do značné míry setkává právo pozitivní s elementárními požadavky práva přirozeného, které zde výjimečně promlčení vylučuje (srov. např. nález Pl. ÚS 19/93 ze dne 21.12.1993 – ústavnost zákona č. 198/1993 Sb. o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, publ. pod č. 14/1994 Sb.). [...] Zákonodárce tedy tím, že odkázal na subsidiární použití obecných předpisů o správě daní a poplatků, současně však vyloučil užití § 47 daňového řádu, vytvořil *prima facie* protiústavní mezeru. S ohledem na úvahy podané shora je totiž evidentní, že nelze dospět k závěru, že celní orgány mohou celní dluh vyměřit kdykoliv, neboť takovýto závěr by byl v rozporu s ústavním pořádkem.“ Byť se citovaný judikát týká vyměření celního dluhu, lze dle názoru zdejšího soudu filozofii právní úvahy tohoto judikátu aplikovat i na danou věc.

Neexistenci právní úpravy pro zánik žalobcovy odpovědnosti za správní delikt tedy nelze vyložit tak, že by žalobce mohl být veřejnou mocí za správní delikt postižen po neomezeně dlouhou dobu. Takový výklad by stavěl žalobcem spáchaný správní delikt na stejnou úroveň např. s trestnými činy proti lidskosti, proti míru a válečnými trestnými činy, což je závěr zjevně absurdní a v rozporu s ústavním pořádkem.

Chybějící úprava otázky zániku odpovědnosti za žalobcem spáchaný správní delikt tak představuje mezeru v zákoně. Soud se proto zabýval tím, zda lze onu mezeru překlenout na základě analogie práva nebo zákona. Činil tak při vědomí toho, že v oblasti správního trestání lze analogii použít jen v omezeném rozsahu, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2008, č.j. 1 As 27/2008-67).

Analogii aplikace práva je třeba rozumět řešení právem neupravených vztahů podle právní úpravy vztahů podobných. Teorie práva rozlišuje tzv. analogii legis, tedy situaci, kdy se na skutkovou podstatu zákonem neřešenou aplikuje právní norma, která je obsažena ve stejném zákoně a která upravuje skutkovou podstatu nejpodobnější, a tzv. analogii iuris, tzn. situaci, kdy lze výjimečně aplikovat právní zásady příslušného právního odvětví, případně dokonce obecné právní zásady, které obsahuje celý právní řád, ovšem pouze za předpokladu, že není možné postupovat prostřednictvím analogie legis (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2011, č.j. 9 As 47/2011-105).

V dané věci lze aplikovat § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu *per analogiam legis*.

Zaniká-li dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, pokud je provozovatelem vozidla právnická osoba, pak je toto ustanovení svou povahou nejpodobnější zákonem neřešené otázce zániku odpovědnosti provozovatele vozidla za tentýž správní delikt, pokud je provozovatelem vozidla osoba fyzická. S ohledem na smysl prekluze, tak jak byl popsán ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, zde přitom dle názoru zdejšího soudu neexistuje překážka pro využití analogie legis v podobě výkladu k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem.

Z chronologie průběhu věci je tak zjevné, že k zániku odpovědnosti za správní delikt v případě žalobce nedošlo. Správní delikt byl spáchán dne 30. 4. 2014 a prvoinstanční orgán se o něm dozvěděl dne 6. 5. 2014, kdy mu bylo doručeno oznámení o přestupku Městskou policií Plzeň. Řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 12. 12. 2014 doručením oznámení o zahájení správního řízení žalobci, tj. před uplynutím doby dvou let ode dne, kdy se prvoinstanční orgán o správním deliktu dozvěděl, a současně dříve, než uplynuly čtyři roky od spáchání správního deliktu.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**

V Plzni dne 29. května 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová